

HET ONDERWIJS IN DE UROLOGIE

Op 29 October 1906 gaf H. BRONGERSMA zijn eerste openbare les als privaatsdocent in de ziekten der urinewegen aan de Universiteit van Amsterdam, getiteld: *De urologie zelfstandig deel der medische wetenschap*. Dus begon in ons land 40 jaar geleden de bekroning van een strijd, die zich op overeenkomstige wijze ook elders had afgespeeld, den strijd om de erkenning van de Urologie als zelfstandig deel van het geneeskundig onderwijs.

Iets dergelijks had zich omstreeks 40 jaren eerder in Frankrijk vertoond, waar CIVIALE ten slotte de beschikking kreeg over 4 bedden in het Hôpital Necker. Uit deze bescheiden afdeling ontwikkelde zich in den loop der jaren de wereldberoemde urologische kliniek van het Hôpital Necker (GUYON, ALBARRAN, LEGUEU, MARIÓN).

In ons land bleef het onderwijs in de urologie echter beperkt tot enkele privaatsdocentschappen. In de practijk bleven de hoogleraren in de chirurgie de officieele leermeesters in de urologie.

Wat de klinische en de wetenschappelijke zijde van het vak betreft, is de Nederlandsche urologie hierbij niet tekort gekomen. Door regelmatig contact, onderling en met buitenlandsche vakgenooten, door bezoek aan Fransche, Engelsche, Belgische, Duitsche en internationale Urologencongressen, door mededeelingen op deze congressen, in binnen- en buitenlandsche tijdschriften en op Nederlandsche chirurgie- en urologievergaderingen hebben de Nederlandsche urologen getoond, dat de urologie haar plaats als afzonderlijk deel van de medische wetenschap verdient.

In enkele groote steden zijn aan groote particuliere ziekenhuizen urologen als specialist verbonden en wordt de urologie door huisartsen en publiek erkend als het specialisme voor de ziekten van nieren, ureteren, blaas en mannelijke geslachtsorganen. Daarentegen is slechts aan enkele gemeentelijke ziekenhuizen een uroloog als specialist verbonden (Gemeente-ziekenhuizen Den Haag en Binnengasthuis Amsterdam).

Geen enkele Universiteit in Nederland acht de urologie belangrijk genoeg, om een afzonderlijken leerstoel (professoraat of lectoraat) ervoor in te stellen. Het gevolg hiervan is, dat het onderwijs in dit belangrijke deel der medische wetenschap aan alle universiteiten op den achtergrond wordt gedrongen. Slechts weinig studenten in de geneeskunde krijgen als semi-arts de gelegenheid eenige praktische oefening op te doen in de eenvoudigste urologische handgrepen. Eenige theoretische kennis moeten zij met moeite bijeenrapen op de colleges van chirurgie, interne geneeskunde en venereologie. Een systematische opleiding ontbreekt geheel.

Hoewel wij overigens in het algemeen niet ontevreden mogen zijn over de opleiding van de artsen hier te lande, is dit een leemte, waarop nog wel eens gewezen mag worden.

BRONGERSMA was in 1906 al heel tevreden, toen hij als privaatsdocent in de urologie werd toegelaten. Nu wij 40 jaar verder zijn, is echter de opleiding van de aanstaande artsen, wat de urologie betreft, nog geen stap verder gekomen.

Dat het anders kan, zien wij bijvoorbeeld bij onze Zuiderburen. In België toch heeft iedere rijksuniversiteit een leerstoel voor de urologie.

Het komt mij voor, dat het nu langzamerhand wel eens tijd wordt, dat er ook in ons land in dit opzicht eens verandering komt. De herdenking van den dag (29 October 1906), waarop voor 40 jaren het onderwijs in de urologie aan de Universiteit van Amsterdam begon, leek mij een goede aanleiding het bovenstaande nog eens ter sprake te brengen.

Amsterdam, October 1946

J. A. WEIJTLANDT

DE SULFAPRAEPARATEN

In mijn artikel in dit *Tijdschrift* (dezen jaargang, blz. 1433) heb ik ten onrechte het woord cibazol gebruikt. Mijn waarschuwing betrof slechts de Amerikaanse sulfathiazoltabletten.

Santpoort, October 1946

A. DE GROOT